

Nový rok

Byl Nový rok a Pongo s Perditou se vydali na procházku se svými domácími mazlíčky Rogerem a Anitou. Ranní mlha se zvolna rozplývala a vzduch byl mrazivý a čistý. „Ach, Pongo,“ vzdychla si Perdita šťastně. „Máme za sebou báječný rok – vděčíme mu za patnáct štěňátek.“

„Ano, moje milá, a představ si, na co se můžeme těšit tenhle rok,“ odpověděl Pongo.

„Věřil bys, že štěňata zůstanou na Silvestra vzhůru až do půlnoci, aby oslavila Nový rok?“ zvolala Perdita. „A když jsme odcházeli, byla ještě vzhůru! Doufám, že neutahají naši milou chůvu.“

„Pravda, včera to byl náramně vydařený večírek,“ přitakal Pongo. „A Lucky by se díval celý večer na televizi, kdybychom mu to dovolili.“

„Možná bychom se raději měli vrátit,“ napadlo Perditu. „Mám strach, že by se mohla objevit Cruella de Vil, když nejsme doma. Běhá mi mráz po zádech, když si vzpomenu, jak se dívala na naše štěňátka.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Pongo. „Ale chůva je jistě pohlídá, neboj.“ Pongo a Perdita jemně zatahali za vodítka, aby Roger s Anitou pochopili, že je čas vrátit se domů. Když se všichni čtyři obrátili k domovu, začal se jim na hlavy snášet novoroční déšť.

„Chůvo! Štěňátka! Už jsme doma!“ zvolal Roger, zatímco si s Anitou sundávali zablácené boty a Pongo s Perditou si utírali špinavé packy o rohožku v předsíni. Ale nikde ani hlásku.

„Pongo!“ vykřikla vyděšeně Perdita. „Kde jsou štěňátka?“

Pongo bral schody po čtyřech a začal prohledávat jeden pokoj za druhým. Perdita se rozběhla zkontrolovat kuchyň. Roger s Anitou si vyměnili ustaraný pohled, ale snažili se zachovat klid.

Pongo se přiřítíl do obývacího pokoje, ve kterém se potkal s Perditou. Ta byla na pokraji pláče. „Ach, Pongo!“ zvolala zoufale. „Kde jen můžou...“

„Pššš, moje milá,“ řekl Pongo a našpicoval ostražitě uši. Oba psi se zaposlouchali. Náhle se ozvalo tiché pochrupávání linoucí se z gauče. Uprostřed polštářů tvrdě spala všechna štěňátka.

„Našel jsem chůvu!“ hlásil Roger. „Usnula přímo v křesle.“

Perdita rychle přepočítala štěňátka. „...dvanáct, třináct, čtrnáct... bože můj, Pongo! Jedno štěňátko chybí!“

Ale Pongo mezitím prohledal vedlejší místnost. „Je tady, Perdito!“ vykřikl s úlevou. „Samozřejmě je to Lucky. Dívá se na oslavy Nového roku v televizi.“

Veselý Valentýn

„Co to vyrábíš, Prófo?“ zeptal se Štístko.

„Prófa byl zabraný do vyřezávání srdíčka z kusu dřeva. „Vyrábím dárek pro Sněhurku,“ odpověděl.

„Dárek pro Sněhurku?“ zvolal Štístko. „Propána! Málem bych zapomněl, že má narozeniny.“

„Nemá, ty trdlo,“ řekl Prófa. „Dneska je svátek Valentýna.“

„Svátek Valentýna?“ Štístko se obrátil k Dřímaloovi. „Ty víš, co to je?“ Dřímál zavrtěl hlavou.

„Svátek Valentýna,“ vysvětloval Prófa, „je taková tradice, která dává lidem příležitost ukázat, že mají toho druhého rádi, že na něho myslí.“

„Já dám Sněhurce kapesníky,“ vyhrkl Kejchal a do jednoho kýchl.

„No... tenhle už asi ne.“

„To je velmi rozumné,“ schválil mu nápad Prófa. „Kapesníky jsou velmi užitečné.“

„Pokud ti nějaké zbydou,“ zabručel Rejpal.

Vtom se Stydlín plaše vytasil s papírovou květinou, kterou vyrobil pro Sněhurku.

„Výborně,“ pochválil ho Prófa. „A co ty?“ obrátil se na Šmudlu.

Šmudla ukázal papírové letadélko, které pro Sněhurku právě vyrobil.

„Víte, co udělám já?“ řekl Štístko. „Já jí na Valentýna zažongluju.“

„To se bude Sněhurce líbit,“ poznamenal Prófa.

Dřímá si zívá a ukázal moc hezké blahopřání, které sám nakreslil.

„A ještě ty!“ obrátil se na Rejpala.

„Když to chcete vědět, napsal jsem pro ni básničku,“ přiznal se Rejpal.

„Básničku? Opravdu? Můžeš nám ji přednést?“ zeptal se Prófa.

„To už snad stačilo, ne?“ odsekl Rejpal.

A v té chvíli se otevřely dveře chaloupky a dovnitř vešla Sněhurka.

„Šťastného Valentýna přejeme!“ zvolali naráz všichni trpaslíci a strkali jí do rukou dárky.

„To je mi ale překvapení,“ zvolala Sněhurka. Náruč však měla plnou dárků – krajkových ubrousků, zdobených červenými a růžovými srdíčky.

Každému trpaslíkovi dala jeden a k tomu pusu na tvář.

Byl to ten nejhezčí dárek, jaký kdy na Valentýna dostali. Dokonce i Rejpal měl radost. A Stydlín se červenal jako jablíčko, když mu Sněhurka dala pusu. Dřímá začal zívát, ještě než stačil předat Sněhurce blahopřání. Pak si Kejchal kýchl a jeho ubrousek vyletěl do vzduchu. Štístko se smál a Šmudla se také usmíval.

Kdybyste se jich mohly zeptat, děti, řekli by vám, že to byl jejich nejhezčí Valentýn!

Přestupný rok

 Bylo ráno, slunce svítilo a Mickey s Plutem si hráli venku. Házeli si s míčem. Mickey ho hodil Plutovi. Pluto se nadechl, z bujnosti udělal kolečko, pak skočil do vzduchu a chytil ho.

„To se ti povedlo,“ pochválil ho Mickey. „Moc krásně jsi skočil!“

Byl to hezký skok. Mickeymu náhle cosi blesklo hlavou. „Jemináčku, jestlipak víš, co je dneska za den?“ zeptal se Pluta.

Pluto skákal, pohazoval si s míčem a čekal, až mu Mickey bude chtít míč vzít.

„Představ si,“ vykřikl Mickey, „málem bych zapomněl, že je dneska přestupný rok!“

Pluto hodil míč Mickeymu k nohám.

„Správně není přestupný rok, ale den,“ opravil se Mickey.

Pluto měl pocit, že mu Mickey nerozumí. Pluto si chtěl hrát. A tak znovu vyskočil, aby upoutal Mickeyho pozornost!

Hop a skok! Hop a skok!

„To je ono,“ povzbuzoval ho Mickey. „Přestupný rok je opravdu něco vzrušujícího! Koneckonců k němu dochází jen jednou za čtyři roky. Teď přesněji téměř každé čtyři roky.“

Mickey popadl tužku a papír a začal psát číslice. „Existuje na to matematická rovnice, která ti spočítá, kdy přesně k tomu dochází,“ řekl a vyjmenovával jedno číslo za druhým. „Takže je tu nula děleno... hmmm,

počkat... jak jen to má být..." Mickey se začervenal. „Matematika není moje silná stránka,“ omlouval se a zastrčil tužku zpátky do kapsy. „Řekněme, že k tomu dochází skoro každé čtyři roky. Představ si, že bys měl narozeniny 29. února. A protože 29. února máme jen jednou za čtyři roky, místo dvanácti roků by ti byly teprve tři.“ Mickey se dal do smíchu. „Neboj... jen si dělám legraci!“

Pluto se posadil na zadní a vyčerpaně lapal po dechu, zatímco Mickey pokračoval ve výkladu. „Každé čtyři roky máme v kalendáři o jeden den navíc – 29. únor, a to je právě dneska!“

„A víš, proč máme přestupný rok?“ vykládal dál Mickey. „Rok má obvykle 365 dní, jenže Zemi to trvá o něco déle, než se otočí kolem Slunce,“ vysvětloval. „Proto si musíme vynahradiť ztracený čas!“

Mickeyho vzrušení bylo nakažlivé a přeneslo se i na Pluta. Znovu vyskočil na nohy, ocasem mával a s míčem v tlamě skákal do vzduchu jako pružina.

„To je ono!“ chválil ho Mickey a dal se taky do skákání.

Hop a skok! Hop a skok!

„Hurá!“ křičel Mickey. „Máme přestupný rok!“

